

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. D.**, zast. Mgr. Radkem Chocholou, advokátem, se sídlem 182 00 Praha 8 – Kobylisy, Nad Rokoskou 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2004, č. j. 59 Az 78/2004 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci stěžovatelky, Mgr. Radku Chocholovi, advokátu, se sídlem 182 00 Praha 8 – Kobylisy, Nad Rokoskou 10, **se stanoví** ve výši 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2004, č. j. OAM-870/VL-07-08-2004 rozhodl žalovaný tak, že žalobkyni se žádost o udělení azylu zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k/ zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

V podané žalobě žalobkyně namítala, že od počátku řízení tvrdila, že opustila Ukrajinu nejen kvůli problémům s mafií, ale také kvůli svým politickým názorům. Uvedla dále, že byla

členkou politické strany Ruch, účastnila se většiny opozičních demonstrací, rozdávala protivládní letáky a organizovala různé opoziční akce. Proto byla několikrát zadržena policií a pracovníky Ukrajinské státní bezpečnosti, kteří jí vyhrožovali, že pokud svou činnost neskončí, bude proti ní zahájeno trestní stíhání. Měla obavy, že se tyto výhružky mohou splnit. Proto odjela do České republiky. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 9. 2004, č. j. 59 Az 78/2004 – 19 žalobu žalobkyně zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu. Po provedeném dokazování a se zřetelem k ustanovení § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Vzal za prokázané, že do České republiky žalobkyně přicestovala dne 8. 6. 2003 a po ukončení platnosti 15ti denního víza zde pobývala nelegálně, za což jí bylo dne 29. 2. 2004 uděleno správní vyhoštění na dobu tří let. Do azylového řízení vstoupila až dne 3. 4. 2004, tedy po rozhodnutí o správním vyhoštění, ačkoliv jí v dřívější žádosti o udělení azylu žádné překážky nebránily, což je v tomto případě zjištěním stěžejním. Při pohovoru sama potvrdila, že se na území České republiky v tomto období pohybovala svobodně a mohla kdykoliv vejít do kontaktu s českými státními orgány. Pouze se domnívala, že kdyby žádala o azyl, ztratila by čas, kdy může vydělávat finanční prostředky. Nepokoušela se žádným jiným způsobem legalizovat svůj pobyt zde, po příjezdu se nezaregistrovala na policii, ačkoliv tak měla učinit. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného a shodně uzavřel, že žalobkyně vyvolala řízení o udělení azylu pouze ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Konstatoval, že správní orgán nepochybil a postupoval správně, když zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu, a pro nadbytečnost již neposuzoval, zda žadatelka splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 a 14 cit. zákona, a nehodnotil překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Soud konstatoval, že aplikace těchto ustanovení předpokládá užití § 12 zákona o azylu, k čemuž v daném případě nedošlo. Krajský soud taktéž nezjistil žádné procesní pochybení žalovaného, tento naopak řádně zjistil skutkový stav věci ze samotné žádosti žalobkyně i s podrobně provedeného pohovoru. Pokud jde o námitky žalobkyně, konstatoval soud, že z podané žaloby není zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, neuvádí, jakých konkrétních pochybení se žalobce dopustil, a neuvádí ani žádné skutečnosti, které by v jejím případě neumožňovaly aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu. Politické důvody tvrzené žalobkyní v žalobě považuje soud za tvrzení účelová, když v žádosti o udělení azylu a rovněž v průběhu azylového řízení žalobkyně skutečnost, že by byla v zemi pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, netvrdila. To se stalo až v žalobě, a navíc k prokázání těchto tvrzení stran politické persekuce, nenavrhla žalobkyně jediný důkaz. Soud poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto jí podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas kasační stížnost, neboť byla toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu a následně rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě je nezákonné. Podle názoru stěžovatelky správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět; rozhodnutí nevyplývalo ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem na ně. Stěžovatelka dále poukazovala na to, že v zemi původu byla ohrožena na životě pro svoji politickou činnosti. Je jí vyhrožováno a nemá se kam obrátit o pomoc,

protože stát takové poměry trpí a podporuje je. Zdůrazňovala, že v jejím případě jsou dány důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se odvolávala jednak na čl. 3 úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, že „nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu“, a jednak na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Crus Varas z roku 1991, A-201,69-70 a rozsudek ve věci Vylvarajah z roku 1991, A-215,3 (vyhoštění), kdy vyhoštění žadatele o azyl smluvním státem může způsobit problémy ve vztahu ke čl. 3 a založit tak v této věci odpovědnost smluvního státu z titulu úmluvy, pokud existují vážné důvody k obavám, že dotčená osoba bude v zemi určení vystavena reálnému riziku být mučena nebo podrobena nelidskému a ponižujícímu zacházení. Stěžovatelka dále namítala, že není možné se obrátit na policii na Ukrajině, protože není po nikom možné požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavoval persekuci, aby mohl lépe prokázat své obavy z pronásledování.

Stěžovatelka se dále dovolávala názoru v příručce K postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je v čl. 53 uvedeno: „Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různě se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě“. V této souvislosti stěžovatelka zmínila i čl. 43 Příručky, podle kterého „tyto úvahy (opodstatněné obavy z pronásledování) se nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele. To, co se stalo například jeho přátelům, jeho příbuzným a dalším jeho členům stejné rasové nebo společenské skupiny může klidně ukazovat, že jeho obavy v tom smyslu, že se sám dříve nebo později stane obětí, jsou opodstatněné. Relevantní jsou zákony země původu a zejména jejich aplikace. Stěžovatelka tedy navrhovala, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Dále navrhovala, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, současně požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 2. 11. 2004, č. j. 59 Az 78/2004 – 34 ustanovil žalobkyni zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Radka Chochola, se sídlem Praha 8 – Kobylisy, Nad Rokoskou 10.

Zástupce stěžovatelky v doplnění ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadá v celém jeho rozsahu, a to z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domníval, že jak rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkázal na správní spis. Navrhoval, aby kasační stížnost byla zamítnuta a aby jí nebyl přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat z důvodu a) tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatelka podala dne 4. 3. 2004 žádost o udělení azylu v České republice, v níž uvedla, že na Ukrajině měla finanční problémy poté, co přestala žít společně s manželem, a ten ji finančně nepodporoval. Nemohla sehnat zaměstnání, a proto se rozhodla podnikat. Na to si půjčila finanční prostředky, v podnikání se jí však nedařilo a byla nucena dluh splatit. V případě návratu do vlasti jí i dětem hrozí nebezpečí ze strany věřitele. Ve vlastnoručně psaném odůvodnění žádosti o udělení azylu potvrdila, že důvodem žádosti je skutečnost, že má velký dluh, který když nevrátí, bude mít ona i děti velké problémy. Výslovně uvedla, že tento důvod, je důvodem jediným. Z obsahu spisu bylo dále zjištěno, že dne 13. 3. 2004 byl se žalobkyní proveden pohovor ohledně její žádosti o udělení azylu, byla seznámena s obsahem pohovoru v ruském jazyce, s tímto souhlasila, nežádala jeho doplnění a jednotlivé listy protokolu vlastnoručně podepsala. Z uvedeného protokolu bylo zjištěno, že stěžovatelka naposledy opustila Ukrajinu dne 7. 6. 2003, a to z důvodů, které uvedla ve své žádosti. Doplnila, že je vyučena v technickém oboru, nejprve pracovala ve skladu, potom prodávala na tržišti a poté se pokoušela podnikat, když jí opustil manžel, který si našel jinou ženu. Na toto podnikání si vypůjčila od známých 1500 USD, z nichž zatím vrátila 600 USD. Obávala se, že v případě návratu na Ukrajinu bude po ní věřitel vyžadovat zbytek peněz. Tvrdila, že zaměstnání na Ukrajině je těžké najít, i když sama obcházela podniky. Velmi mnoho lidí má stejné problémy. Jako bezprostřední příčinu odchodu ze země původu uvedla skutečnost, že na Ukrajině nemůže zabezpečit sebe ani děti a musí je živit. V České republice si chce vydělat prostředky na vrácení dluhu. S žádostí o pomoc se na Ukrajině na nikoho neobrátila, ani se nepokoušela přestěhovat na jiné místo. Do České republiky přicestovala s cestovním dokladem na patnáctidenní vízum. Po skončení platnosti víza pobývala na území České republiky nelegálně, pracovala zde bez pracovního povolení. Na otázku, proč žádá o udělení azylu až 4. 3. 2004, když v České republice pobývá již od června roku 2003, výslovně uvedla, že jí bylo uděleno správní vyhoštění, ale domů se nechce vracet, a že jí nic nebránilo, aby požádala o udělení azylu dříve. Pouze se domnívala, že kdyby žádala o azyl, ztratila by čas, kdy může vydělávat. Nepokoušela se žádným jiným způsobem legalizovat svůj pobyt v ČR, po příjezdu se nezaregistrovala na policii, ačkoliv tak měla učinit. O azyl požádala až poté, co byla dne 29. 2. 2004 v Praze zadržena policií a bylo jí následně uděleno správní vyhoštění za nelegální pobyt. V návaznosti na toto zjištění vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu, jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v převážné míře přímo od samotné stěžovatelky vycházel správní orgán tak i soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve, vyplývá ze skutkové podstaty zjištěné v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a že pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního

orgánu zrušit. Nejvyšší správní soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud neshledal tedy porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46, 32 a 34 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, namítaná stěžovatelkou, avšak pouze v obecné rovině, přičemž k výše uvedenému podotýká, že uvedené námitky stěžovatelka uplatnila až v kasační stížnosti. Jedná se tedy o skutečnosti, k nimž Nejvyšší správní soud nemusel přihlížet, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s., ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Kasační důvody uplatňované ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal.

Nejvyšší správní soud rovněž sdílí i právní posouzení věci učiněné správním orgánem a poté soudem.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu, žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatelka od svého příjezdu do podání žádosti o udělení azylu pobývala na území České republiky více jak osm měsíců, přičemž pouze patnáct dnů na základě platných dokladů. Rovněž má za prokázané, že o azyl požádala až poté, co byla zadržena Policií ČR jako cizinka bez platných dokladů a bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Soud konstatuje, že zjištěný skutkový stav byl jak žalovaným, tak následně krajským soudem správně subsumován pod dikci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu. Stěžovatelka měla dostatek času a možností vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů ČR, podání žádosti o azyl jí v dané době nebránily žádné objektivní okolnosti. Ostatně stěžovatelka sama uvedla, že jí nic nebránilo v tom, aby požádala o udělení azylu dříve, pouze se domnívala, že kdyby žádala o azyl, ztratila by čas, kdy může vydělávat. Domnívá-li se stěžovatelka, že zjištěný skutkový stav mohl vést k jiným závěrům, než jaký byl vysloven žalovaným a posléze krajským soudem, nelze jejímu tvrzení přisvědčit. Je totiž třeba znovu zdůraznit, že stěžovatelka se v žádosti i pohovoru vyjadřovala pouze ke své situaci na Ukrajině, kdy potvrdila, že důvodem žádosti je skutečnost, že má velký dluh, který nemůže splatit, a výslovně pak potvrdila, že o azyl požádala až poté, co byla dne 29. 2. 2004 v Praze zadržena policií a bylo jí následně uděleno správní vyhoštění za nelegální pobyt. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že jak žalovaný tak i soud při právním posouzení věci postupovali v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu, tj. s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu, a dovozuje, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky právě z tohoto důvodu je rozhodnutím zákonným.

K námitce stěžovatelky, že na její případ mělo být aplikováno ustanovení § 14 zákona o azylu, je třeba uvést, že napadené rozhodnutí výrok o udělení tohoto typu azylu vůbec neobsahuje. Žalovaný v odůvodnění správního rozhodnutí výslovně uvedl, že žadatelka v průběhu správního řízení vylíčila skutečnosti, jimiž vymezila oblast úvah správního orgánu. Správní orgán pak vzhledem k tomu, že posoudil žádost jmenované jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, se pro nadbytečnost již nezabýval tím, zda žadatelka splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13, § 14 zákona o azylu a z tohoto důvodu nehodnotil ani překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť aplikace těchto ustanovení se váže na ustanovení § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užito nebylo. Uvedený

závěr přejal i krajský soud, přičemž Nejvyšší správní soud konstatuje, že s takovým závěrem lze zcela souhlasit.

Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán v napadeném rozhodnutí (jeho výroku) zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu, a za této situace správně ve výroku svého rozhodnutí nerozhodl o udělení azylu podle § 14 téhož zákona, neboť takový výrok není za této situace na místě. Pokud totiž v řízení o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího žádost zamítne. Rozhodne tak konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaným v ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu, je však určující závěr o neexistenci důvodu pro udělení azylu § 12 zákona. Protože v řízení, jímž byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, tento důvod označován není, byl by výrok napadeného rozhodnutí, v němž by bylo rozhodováno o neudělení azylu též podle § 13 a § 14, zcela nadbytečným.

Totéž platí i při posuzování překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle § 28 tohoto zákona, pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91). Protože v daném případě nebylo rozhodováno o neudělení azylu nebo o odnětí azylu, ale žádost stěžovatelky byla zamítnuta, výrok o překážkách vycestování ve smyslu § 91 se zřetelem k § 28, není v daném rozhodnutí na místě.

V návaznosti na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani důvod namítaný v kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst.1 písm. a/ s. ř. s. nebyl v dané věci prokázán. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatelka podala současně návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Radku Chocholovi, který byl ustanoven stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 11. 2004, č. j. 59 Az 78/2004 – 34, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 12. 2004 - § 11 odst.1 písm. b/ a d/ ve spojení s § 9 odst. 1 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena nejpozději do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu